

ítróttar-sosialurin ítróttar-sosialurin ítróttar-sosialurin

Rúni: – Eg var alt ov smæðin...

Fyri fyrstu ferð slapp 22 ára gamli Rúni Justinussen úr GÍ at royna seg í landsdysti: – Eg eri ikki væl nøgdur, tí eg tordi ov illa at blanda meg uppi, helt hann aftaná

Áðrenn venjingina týsdagin fekk 22 ára gamli Rúni Justinussen úr GÍ at vita, at hann skuldi byrja inni í HM-dystinum móti Tjekkioslovakia kvöldið eftir.

– Tað var eg glaður fyri at fáa at vita í so góðari tíð, tí so hevði ein betri møguleikar at fyrirreka seg til dystin, sigur hann. – Hetta var fyrstu ferð hjá mær, og ikki var frítt, at eg hevði nógvar nerrar frammanundan.

Rúni er beiggi Símun Petur Justinussen, ið eisini hevur roynt seg sum landsliðsspælara – hann hevur í FSF-hagtølunum spælt tveir dystir og skotið eitt mál. Men meðan Símun Petur er álopsspælari burturav, er Rúni fastur maður í høgru síðu á liðnum hjá gøtumonnum, og við sínum unga aldri – hann

verður 23 ár um ellivu dagar – man neyvan fara at ganga drúgv tíð, áðrenn hann man fara at yvirhála stórabeiggja í talinum á landsdystum.

Blandaði meg ov lítið uppi

Annars var Rúni ikki heilt nøgdur við, hvussu tað gekst honum í hesum fyrsta landsdystinum:

– Eg tordi ikki nóg væl at blanda meg uppi. Har var so nógv ferð á, og teir vóru so kvikir, at tað var torført, segði hann aftan á dystin í umkleðingarníminum.

Tann nýklaktu landsliðsspælari heldur eisini, at tað var sera stórir munur á at vera við í hesum dystinum og tað annars er, tá hann spælir í heimligu landskappingini við GÍ.

hj.

V.I.P. 'arar á fyrstaklassa til landsdyst:

Gott gamaldags snobb

Áskoðarafjöldin til landsdystin á Svagaskarði mikukvöldið svíktu dyggiliga. Eimr 1000 fótólts-áhugaðir feroyingar høvdu leita sær á Svagaskarð hendan kalda høgættardag í juni. Væl færri enn næstseinasta sunnudag, tá út móti 5000 feroyingar sóu Føroyar tapa við 0-3 móti Wales. Tómligt var á áskoðaraplássunum, tó teir áskoðarar ið vóru møttir eru helst teir bestu vit eiga, teir dugdu at halda liv í við liðnum, trummum og fløgum.

Men ein áskoðarapallur var fullur og tað hevur hann verið hvørja ferð síðan fyrsta landsdystin á Svagaskarði. Tað er so kallaði VIP 'ara pallurin. Her eru áskoðararnir trúgvir, her verður landsliðið stuðlað.

V.I.P. stendur fyri "very important person" og merkir ógvuliga tíðandi persónur. Hvussu ein gerst V.I. P. 'ari er eitt sindur ógreitt, men hyggur ein eftir fjøldini sum situr á V.I.P. 'ara pallinum so er ilt at skilja at øll hesi fólkini skulu vera so týðningarmikil fyri fótóltn ella landið.

Nú ljóðar hetta sum eitt óvundsjúkueherrindi frá undirritaða, men so er ikki, vit journalistar sita eisini væl til landsdyst. Vit hava okkara egnu losju beint við síðuna av V.I.P. 'arunum og vit hava atgongd til teir fasilitetir sum krevjast, skal ein journalistur arbeiða undir sømiligum korum.

Men aftur til V.I.P. 'aranir. Eg havi hugsað um tað undir hvørjum dysti, hvat ger handan og handan persónin so týðningarmiklan, at hann kann hyggja eftir landsdysti í vardum umhvørvi.

Tað vil ikki vera rættvíst at nevna nøvn her, at

Jonathan Motzfeldt er í Føroyum. Hann var á Svagaskarði saman við vinmanninum, Aila Dam. Mynd: Jens Chr. Vang

nevna øll verður ov rúgvusmikið og taka einstakar privatar burturúr er eitt sindur bannsett. Eg sat og hugsaði, hvussu gerst ein vanligur bussførari V. I. P. 'ari. Hvussu gerast vanlig skrivstovufólk innan almennu umsitingina so týðningarmikil, at tey mugu hyggja eftir fótóltni í vardum umhvørvi. Vit kunnu nevna fleiri, hálvalmennir stjórar, lionslimir, rotary, klubbalmir,

Knarvakotið svíkir ikki Jógvan I. Olsen, hvar enn hann so ferðast og kuldi er í luftini. Mynd Jens Chr. Vang

nevndarlímur av alskyns slag, ella stuttsagt, her er talan um gott gamaldags snobb.

Teir einastu, hvørs tað hevur ein parkiskan týðning fyri av vera V. I. P. ari, eru teir fólkavald, landstýris- og lögtingslimir. Fleiri av hesum eru so illa umtóktr millum manna, at tað er ikki heilt

vandaleyst at slepa teimum leysum millum heitar og østar fótóltsáskoðarar.

jústinus

Allan Mørkøre:

Málini ov bílig

Hvørki Kurt ella Allan Mørkøre vóru við í dystinum móti Wales vegna leikbann, men hesaferð vóru so báðir við aftur.

– Tað er altíð gott at vera við á landsliðnum, og so var eisini hesaferð, sigur Allan Mørkøre. – Landsdystir eru nakað serligt, og eisini er tað nógv stuttligari at spæla á grasi enn graslíki.

Um dystin sigur Allan, at hann helt ikki fyrra hálvleik

vera ov góðan, meðan betur gekst í seinna hálvleiki:

– Serliga tvey tey fyrstu málini vóru ov bílig, tóat tey eru typisk mál móti okkum, eftir deybóltsstøður. Hóast triðja málið varð væl spælt, so var tað vantandi uppdekkingin, ið fórði til tað, sigur hann. – Men hinvagin kundu vit eisini fingið mál, bæði við at javna til 1-1 og minka til 1-3.

hj.

Varaløgmaður við frú. Mynd: Jens Chr. Vang